

Презъ тази зима отдѣлиха и за вълчето мѣсто при кошарата. Отначало Кальо го настани свободно въ колибата, но вълчето избѣга отъ леглото. На втората нощъ го затвори вжтре, но то изри дупка и излѣзе. Върза го съ връвь — прегриза я. Тогава овчарьтъ се ядоса, побѣ якъ колъ въ колибата и го върза о него съ желѣзна верига. И вълчето се примири. То лежеше въ сламата, но не свито на кълбо, като псетата, а върху преднитѣ си крака, съ положена върху тѣхъ глава, сякашъ готово за бързъ скокъ. Презъ цѣлата нощъ читѣ му свѣтѣха като два разгорени вжглени. Накждето и да преминеше овчарьтъ, отвредъ го срѣщаше все този пламтящъ погледъ.

Но презъ днитѣ то бѣше друго — послушно, смирено, почти страхливо. И все пакъ около коледнитѣ празници се случи нѣщо, което развълнува цѣлото село. Бѣше срещу Коледа. Презъ този день колѣха коледнитѣ свини. До късно по всички дворове се чуваха викове и остри писъци на убиванитѣ животни. Надъ двороветѣ се издигаха облаци мѣтенъ пушекъ, въздухътъ бѣше напоенъ съ миризма на обгоряла четина, на запържена отъ пламъцитѣ плътъ и кръвь.

У Кальови сжщо заклаха грамадна свиня. Запалиха огънь, пърлиха я; почна почистването. По двора сновяха хора съ кървави до лактитѣ ржце. Навредъ личаха локви кръвь. Псетата лижеха окървавения снѣгъ и се хапѣха безмилостно. Вълчето сжщо бѣше тамъ. Но то стоеше настрана приклекло, съ изплезенъ езикъ и наострени уши; тѣлото му потръпваше отъ възбуда. Хората го гледаха, шегуваха се и му подхвърляха по нѣщо отъ свинята.

— Дръжъ, Вълчо, хапни да отговѣшъ!

Само Кальо се сърдѣше: да не му даватъ месо нека не се настървява на кръвь.

Но по едно време нѣкой му подхвърли цѣлитѣ излишни вжтрешности на свинята. Вълчето ги захапа,